

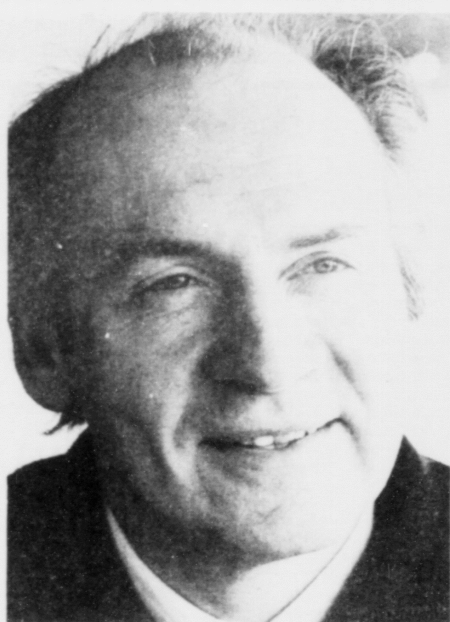
Tað verður Willy Gohl, sum fer at stjórna. Willy Gohl er annars útnevndur til heiðurslim i kórinum. Hann fekk eitt prógv handað um hetta sunnudagin. Í skjalirum stendur: »Fyri sitt trúfasta og mennandi virksemini, feroyskum kórsangi at gagni, gjørdi Havnarkórið av at gera Willy Gohl til heiðurslim við virðing og tøkk fyri hansara serstaka rýðning fyri kór okkara.« Willy Gohl er ein av gittastu kórleiðarum i Europa. Hann er nú 70 ára gamal og gevur við kórinum, sum hann hevur stjórnað i mong ár i Sveits. Hetta hendur 23. desember tá kórið fer at framføra jólaoratorið hjá Bach, sigur Ólavur Hátún.

Kórfestivalur

Ólavur Hátún hevur dreymt um, at skipa fyri einum norðurlandatlantiskum kórfestivali, sum skal verða hildin i Føroyum og Íslandi. Í summar verður stór kórstevna i Havn, har kór úr fleiri londum koma saman.

– Millum annað, so kemur elsta kórið i Noregi, tað eitur Jæcilia, íslenska operakórið vitjar eisini. Skotski komponisturin John Hearn kemur við kórinum Stonehaven Coral Society ið telur 40 sangarar og Havnarkórið luttekur eisini. Kórini hava hvør sína skrá, sigur Ólavur Hátún.

– Men so hendur tað, at øll kórini venja til eitt felags

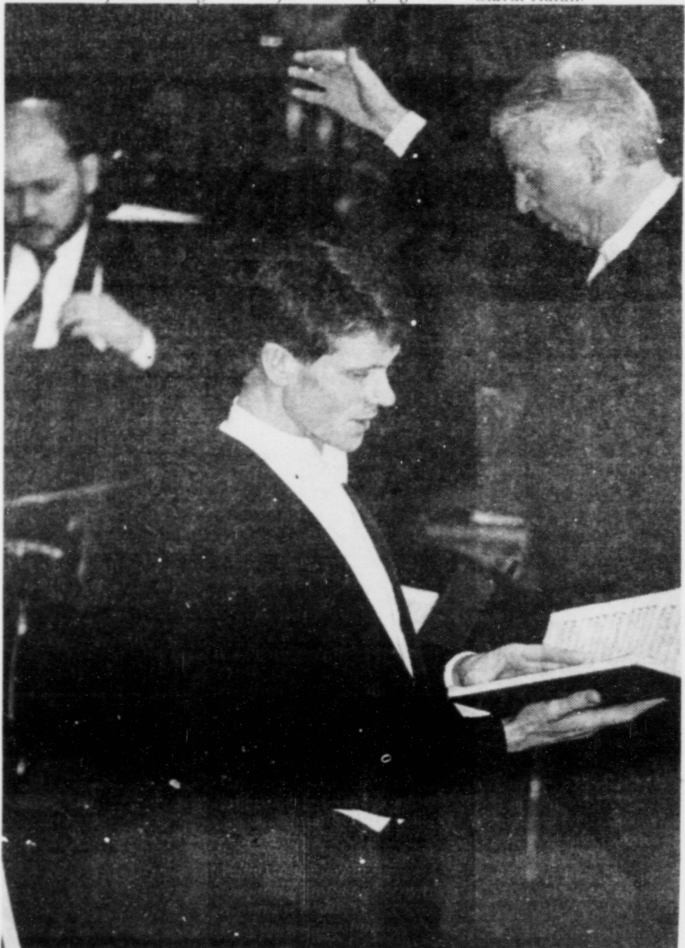

Ólavur Hátún hevur stríðst innan feroyskan kórsang i mong ár. Næsta ár ætla hann at gevast sum leiðari av Havnarkórinum

tíltak. Tað er stóra verkið Requiem hjá Verdi, ið millum annað hevur átta trompetsoloir. Hendan framførsla verða størsta kórhendur nakrantíð i feroysku søguni. Diregentur verður grikkinn Mitides Caridus, sigur Ólavur Hátún.

– Sjálvur fari eg at gevast

komandi ár sum venjari hjá Havnarkórinum og vit ætla at enda árið við at framføra Messias hjá Händel. Ein svenskur dirigentur fer at stjórna. Í framtíðini kundi tað verið hóskandi at skifti i millum jólaoratorið hjá Bach og Messias hjá Händel annað hvørt ár, sigur Ólavur Hátún.

Oratoriið ljóðar framvegis í mær

Stak gott avrik av Havarkórinum og Føroya Symfoniorkestri i Norðurlandahúsinum sunnudagin. Eg eri stoltur av tykkum

UMMÆLI
RASMUS RASMUSSEN

Einaferð skuldi Yehudi Menuhin spæla eina violinkonsert við einum symfoniorkestri i London. Umboð fyri stóru bretsku bløðini vóru eisini hjástødd. Konsertin var somikíð góð, at ein ummælari valdi als einki ummæli at skriva. Hann settist niður og skrivaði eitt persónligt bræv til Yehudi Menuhin og segði: »Kann tú ikki næstu ferð gera ein feil, við vilja um ikki annað, soleiðis at eg kann hava okkurt at filast á.«

Soleiðis kendi eg tað, tá eg hevði hoyrt Havnarkórið og Føroya Symfoniorkestur framføra jólaoratorið hjá J.S. Bach sunnudagin i

Norðurlandahúsinum undir leiðslu av Willy Gohl.

Men tó ein roynd.

Bara tað at koma inn i gongina i Norðurlandahúsinum, Merkja spenningin á fólki, meðan tey biðaðu eftir at hoyra eitt so stórt verk, framført av feroysingum, var eitt upplivis i sær sjálvum. Tá vit so hugsa um allan tónleikin, sum verður útgivin millum ár og dag i Føroyum, og sum rátt og ósensurerað verður sendur i fjolmiðlunum, so vóru vónirnar stórar, nú at hoyra tónleik og sang, sum, i hvussu er á partiturinum eru i heimsklassa og sum er eitt av undrunum innan klassiskan tónleik.

Tað var eitt satt fornøpils at siggja tey mongu, sum vóru komin til konsertina. Tey flestu vóru komin av áhuga og nøkur vóru har, ti tey skuldu. Tey seinast nevndu vóru sjónlig, tá tey undir framförsluni javnan hugdu aftur um bak, fyr i at vita hvør nú var komin á konsertina og hví nú hasin sat har. Men tá vit vóru komin inn i triðja part av verkinum, hevði tað eydnast gamla Bach, Willy Gohl, sangarum og tónleikarum at bergtaka áskoðaran, so hann sat neigdur og lyddi á vakra tónleikin.

Tá eg var barn i Havn var ongin musikkiskúli i fólkskúlanum. Í dag er tað eins vanligt at siggja eitt barn við eini violin undir hond, ella eini klarinett, trompet, tvörfloytu o.s.v. sum tað fyrr var at siggja eitt barn við penalarhusið. Hetta sæst eisini á feroyska symfoniorkestrinum og kórinum, sum i dag er á einum støði, soleiðis at tað ikki skammast við onnur úti i heimi.

Oratorið hjá Bach var

ógvuliga væl framført. Eg fróðdist serliga yvir teir fimm solosangararnar, sum royndu seg. Serliga Begga, (Berghild Poulsen) sum við síni kolossalu rødd fyllti salin. Rødd hennara átti at verið nýtt enn meira i verkinum.

Elsa Súsanna Dalsgaard og Sanna i Brekkunum vóru eisini ófærar báðar tveir. Ernst Sondum Dalsgaard er eitt stórt talent innan tónleik, bæði sum sangari og blásari og bassangari in danin Hans Lawaets fekk dýbdina á verkinum rættuliga at klinga. Móðurmálsmenn, haldið mær til góðar.

Willy Gohl dirigeraði, men hesum hevði hann ikki komið eins væl frá, um ikki okkara Ólavur Hátún hevði gjørt stridna arbeiðið, at venja kórið mánaðarnar frammanundan. Hann máti eisini nevast.

Í triðja satsi var ein aria, sum eg var serliga imponeraður yvir. Har spældi Sám-al Petersen violin og Elsa Súsanna Dalsgaard sang og orkestrið hevði undirspælið. Tá man hoyrir so vornan tónleik, kann man ikki umgangast at bliva eitt gott menniskja aftaná.

Livið er eisini annað enn toskur, kvotur og bankakanningar, ið ger, at fólk gerast negativ. Ti mugu teir fólkavaldu i framtíðini syrgja fyri, at tónleikurin far umstøður at arbeiða undir, soleiðis at vit kunnu fáa mogleikan fyri slíkum upplivisum, sum sunnudagin i Norðurlandahúsinum.

Hóast nakrir stolar stóðu tómir i Norðurlandahúsinum, so er tað spell, at oratorið bert var framført tveir ferur. Eg kundi gott tolt at hoyrt tað einaferð afturat.

Rasmus Rasmussen